

Diumenge, 28 de gener de 2007

Xavier Vendrell

Una majoria per la independència (II)

L'estratègia d'Esquerra per a la consecució de la independència dels Països Catalans és una estratègia gradualista. Cadascun dels graons del procés ha de servir per avançar en la conquesta de les nostres llibertats nacionals o per ampliar la consciència nacional de la nostra ciutadania. La batalla per un nou Estatut va aportar un creixement gairebé nul pel que fa al primer aspecte, però ha obert els ulls a moltes persones que, honestament, pensaven que una Espanya federal era possible. Cal anar, ara, planificant les noves etapes que ens permetin avançar en la construcció nacional o que posin en evidència, una vegada més, l'actitud poc democràtica i poc respectuosa amb els drets col·lectius que ha mantingut històricament l'Estat espanyol.

La propera etapa que es planteja Esquerra ha de suposar un nou test sobre la salut democràtica de l'Estat que ja intuïm, però que volem evidenciar davant d'aquells que encara hi confien. Cal constatar que l'Estat està disposat a impedir que Catalunya decideixi sobre temes clau que afecten el seu futur. Per exemple, si el Govern de Catalunya vol consultar a la seva ciutadania si prefereix optar per l'energia nuclear, com ha fet recentment Finlàndia, o assumir l'esforç que suposa una aposta per les energies alternatives per garantir el futur de les noves generacions, l'Estat ho impedirà. Per això volem pressionar l'Estat, cercant aliances en les altres nacions, per tal que ens cedeixi aquestes competències o que es visualitzi la manca de sentit democràtic d'aquest. Volem situar-nos a Europa, al costat dels debats que s'estan obrint a Escòcia, Euskadi i Flandes, sobre el dret de les nacions a decidir el seu futur. Una fase, aquesta, de pedagogia col·lectiva i d'internacionalització de la nostra situació nacional, processos pels quals ha de passar qualsevol nació que aspiri a tenir un estat propi.

En una fase següent, presents en el debat europeu i constatada, una vegada més, la manca de voluntat federalitzant de l'Estat, caldrà retornar el debat a Catalunya. En aquell moment caldrà que el Parlament de Catalunya redacti una llei de referèndums al marge de l'Estat. Aleshores els partits catalans hauran de posicionar-se i mostrar de quina banda estan, si de la de la democràcia i el dret a decidir de la nostra ciutadania o si estaran de nou, majoritàriament, disposats a acceptar les imposicions de l'Estat. Un cop tinguem una majoria parlamentària disposada a convocar un referèndum -el primer referèndum no té per què ser el d'autodeterminació-, superant la legalitat, caldrà que la majoria de la societat entengui la necessitat de fer aquest pas per poder resoldre els problemes que el país té plantejats. Tot plegat és un estira-i-arronsa, però l'estrebada final -aquesta vegada sí, el referèndum d'autodeterminació-, no la podem donar fins a assegurar-nos que si es trenca la corda, serem capaços de resistir. I per resistir hem de construir unes estructures socials, polítiques i empresarials independents i innovadores al servei de tot el país, amb una majoria social que li doni suport. Aquesta majoria l'aconseguirem si som capaços de visualitzar la conquesta

de drets nacionals com a eina per garantir drets socials. Això és el que n'hem anomenat patriotisme social.

El patriotisme social és la capacitat de generar adhesió a un projecte de país perquè aquest ens dona el servei que mereixem com a ciutadans i ciutadanes per l'esforç que hi aportem. El patriotisme social és l'orgull de sentir-nos membres d'una comunitat capaç de ser modèlica en la incorporació d'homes i dones arribats d'arreu del món. El patriotisme social és l'orgull de saber que la nostra cooperació internacional és reconeguda internacionalment, que les tesis dels nostres científics triomfen a les principals universitats i que la nostra capital, Barcelona, és la capital del civisme. I el patriotisme social el genera la capacitat d'impulsar empreses amb projectes d'internacionalització, innovadores i amb valor afegit, que excel·leixin en aquells àmbits en què estem ben posicionats, com és el cas de la recerca biomèdica o de les energies renovables, camps en els quals Catalunya, juntament amb Alemanya, vol ser pionera; empreses capaces de consolidar-se en sectors com l'agropecuari o el món del disseny, els quals, juntament amb la Llombardia, podem liderar a nivell europeu. Aquesta és la nostra manera de fer créixer l'adhesió al projecte nacional. Aquesta és la nostra manera d'aglutinar forces i de fer confluïr il·lusions perquè algun dia els Països Catalans esdevinguin una nació reconeguda al món, és a dir, amb un Estat propi. Aquesta és la nostra estratègia.

Esquerra, partit democràtic i obert sempre al debat, com s'ha demostrat històricament, i també la seva direcció, no considerem la nostra estratègia per assolir la independència nacional un dogma de fe. Acceptem les crítiques i també hem demostrat, ho vàrem fer clarament en la darrera campanya electoral, que sabem reconèixer els nostres errors. Aquests dies s'ha generat un debat sobre aquesta estratègia. S'ha criticat obertament aquesta estratègia fins a faltar al respecte als nostres dirigents. No passa res. No tenim la cua de palla. El que ens dol és que no hem pogut llegir cap proposta alternativa. Nosaltres treballem per la independència amb una estratègia, errònia o no. Mentre no hi hagi cap contraproposta, aquesta és la bona. Si us plau, no ens facin perdre gaire més temps si no tenen alternatives. A Esquerra estem molt enfeïnats preparant centenars de llistes municipals, més que mai, des d'Elx fins a Cadaqués, de Pollença a Vilaller. És la nostra manera de construir una nació lliure.

(Publicat a l'*Avui*)
